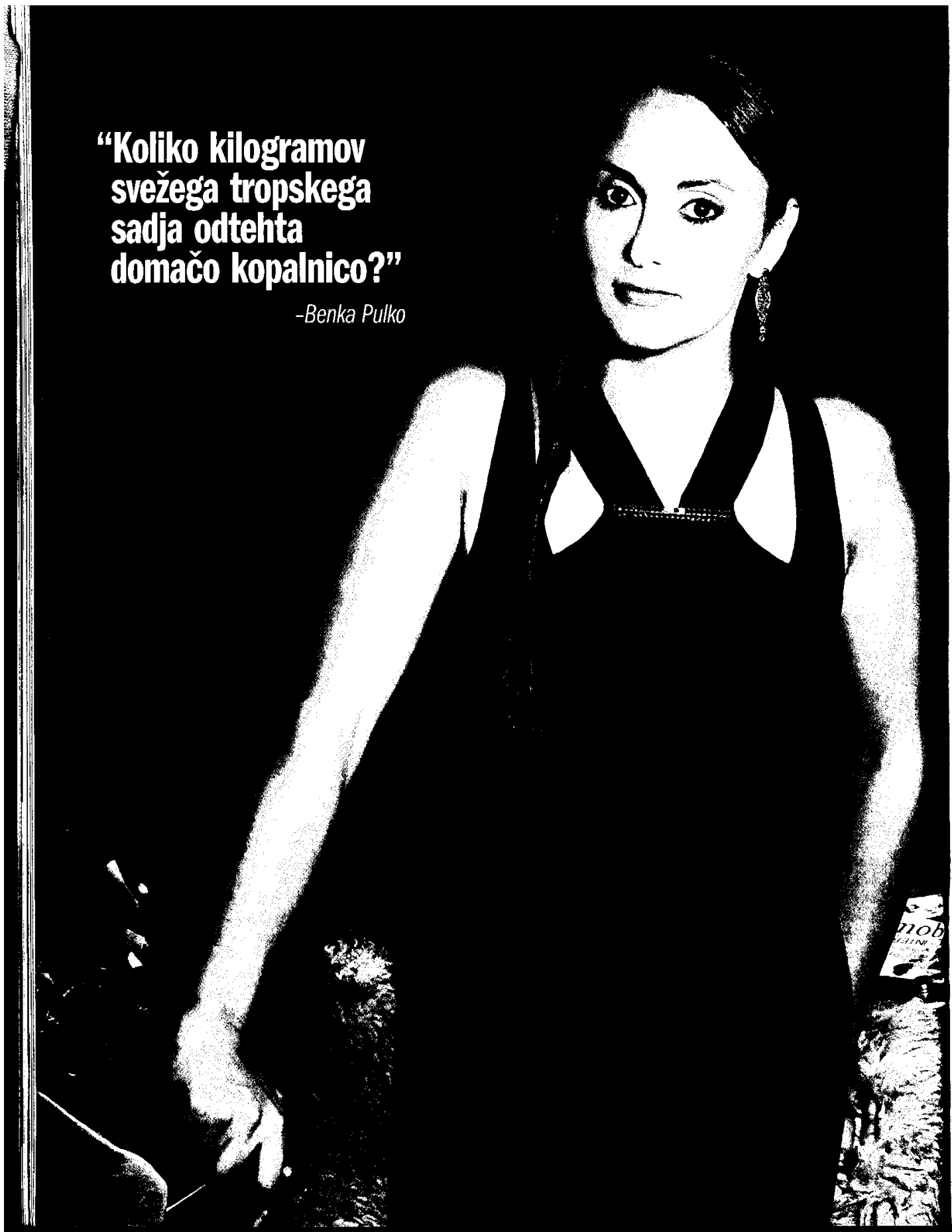

Kar je bilo vredno, sem vzela s seboj

**“Koliko kilogramov
svežega tropskega
sadja odtehta
domačo kopalnico?”**

-Benka Pulko

 zgodba

Kar je bilo vredno, sem vzela s seboj

Benka. Vzdevek je dobila po znanem kakavu, ki smo ga kot otroci vsi radi pili. Temna, lepa, na pogled krhka Ptujčanka, je z motorjem v petih letih in pol prva na svetu prevozila vseh sedem kontinentov.

Lidija Petek

■ S svojim potovanjem, imenovanim Po Zemlji okoli Sonca, se je v zgodovino zapisala tudi z najdaljšo žensko vožnjo, tako glede trajanja kot glede prevoženih 190.061 kilometrov. Petintridesetletna diplomirana biologinja se je pred šestimi leti praktično čez noč naučila voziti motor in se po nekaj mesecih odločila, da odide na večletno potovanje okoli sveta. Ženski se je moralo v življenju zgoditi nekaj zelo hudega, sem razmišljala pred najinim pogovorom, da je kar odšla. Benka me preseneti, saj zatrdi, da je imela pred odhodom dobro življenje. "Bilo mi je lepo, a na drugačen način. Ni mi bilo dolgčas. Res pa je, da v svojem življenju nisem nikoli želela biti ujetnica štirih sten, lastnine, službe ... Bila sem prava navdušenka, rada sem se učila, vredno se mi je zdelo 'prekukati' življenje, ga res spreminiti, da bi se lahko še več naučila."

S fantom, motorjem BMW F650, na pot
Koliko pogumna je zgovorna in odločna Štajerka potrebovala ne le za prvi, odločilni korak, ampak tudi za pot po Severni in Južni Ameriki, ledeni Antarktiki, Novi Zelandiji, Avstraliji, Aziji in Afriki, ve le ona. Deluje utrujeno, a velike rjave oči ji žarijo, ko se spominja podrobnosti s potovanja: "Odločitev, da grem, je bila težka, prav takšen je zdaj sestop z motorja v normalno življenje. To sta prava potresna sunka, vse ostalo je bilo zelo divje in naglo. Potrebna je bila začetna energija, projekt je ogromno zaliteval, vendar imam zdaj občutek, da sem bila zelo drugačna popotnica. Veliko ljudi je šlo na potovanje zaradi razočaranja, izgubili so službo, se sprli, ločili, nekomu je umrla mama. Te negativne zadeve so ljudi pahnila na cesto, da so se poiskali, oziroma da so zbežali pred nečim od doma. Moje potovanje ni bilo beg, tisto, kar je bilo največ vredno, sem vzela s

seboj. Sebe in nekaj svojega znanja. Univerzitetna diploma mi osebno ni nikoli veliko pomenila, še manj koristila. Količina in narava znanja sta neprimerljivi. Moje potovanje se je izkazalo za bistveno bolj življenjsko, uporabno 24 ur na dan."

Če pustimo ob strani vse predsodke o tem, kaj si mislimo o ženski, ki vozi s tovorom vred 300 kilogramov težek motocikel, priznajmo, da je podoba očarljiva. Že sam pogled na jeklenega konjička je veličasten, če pa na njem sedi dolgolasa ženska, se obrnemo tudi ženske, da o moških ne govorimo. In verjemite, motocikel je simbol svobode, hitrega in drznega življenja, vetra v laseh, pretakanja bencina po žilah ... "Čeprav sama nimam težav pri navezovanju stikov s tujimi ljudmi, pa jih je največkrat navezoval moj BMW. Motor je sam po sebi naredil svoje. Bila sva nenavadna kombinacija, veliko ljudi sva prehranila, spontano so odreagirali in priskočili na pomoč. Ljudje so se ustavljali na cesti, bolj komunikativni so spustili steklo na avtomobilu in vprašali, ali bi šla na kavo ali kosilo. Že prej sem verjela v ljudi, zdaj verjamem vanje toliko bolj. Mislim, da smo se rodili dobri, pokvarili smo se s časom, s kakršnih koli razlogov žc. Ampak ljudje smo dobri."

Ni boljših in slabših

Koliko boljša je morala biti od svojih moških kolegov, popotnikov na motorju, je bilo moje naslednje vprašanje. Benka umirjeno pove: "To je ena tistih reči, ki sem se jih naučila na potovanju: besed dober – slab, boljši – slabši sploh nočem uporabljati. Rečem lahko, da je slabo, ker dežuje. Vendar prav ta dež na drugi strani Zemlje rešuje knete, da imajo kaj žeti, jesti. Beseda boljši je zelo potencirana s časom in prostorom,

Kar je bilo vredno, sem vzela s seboj

v katerem jo uporabljamo. Za enega je dosti vode v puščavi nekaj čudovitega, za drugega pa lahko to pomeni poplavo. Pozabiva boljši in slabši. Drugačen. Ko sem opazovala, kaj se dogaja z moškimi popotniki na motociklih, se mi je zdelo, da so bili večinoma precej polni samih sebe, bili so samozavestni čez mero. Veliko težav in slabe energije jih je spremljalo. Imeli so polomljene motorje, doletele so jih nesreče, pa razne snoule. Polni so bili zaupanja vase. Verjeli so, da se jim nič ne more zgoditi, ker imajo določene izkušnje. Sama sem bila bolj konzervativna, nikoli nisem popolnoma verjela niti vase niti v svoj motor. Morda me je ravno zato sreča zvesto spremljala!" Kdo največ potuje, me zanima. "Ogromno je Nemcev, mislim, da

znamo. Meni se to ne zdi pravično. Zame je bilo potovanje iskanje drugačnosti, drugačnega načina življenja, prehrabnih navad, kultur in tradicij. Ni skrivnosti, da sem imela na motorju veliko časa za razmišljanje. Velikokrat je bilo odvisno od mene, ali sem bila spočita ali ne, ali se mi je ljubilo 'napasti' določeno državo, jo dodobra spoznati in doživeti. Kakšen kraj sem doživela intenzivneje zaradi lastne, boljše energije. Več energije sem pripeljala s seboj, bolj se je obrestovalo. Gre za pozitivni bumerang, pretok energije, tega ne moremo spreminiti. Bolj si negativen, več negativnega boš dobil nazaj. Zakon narave. Navezuje se na večno vprašanje o reinkarnaciji. Ne vem, nikoli nisem imela odgovora na to, a logično se mi zdi, da vsa

prijazen način sem se zmeraj priganjala. Privoščila in pogledala sem si stvari, ki so me zanimale v enem mestu, a še vedno sem morala veliko razmišljati o letnih časih, o tem, da bom imela dovolj časa, da bom prehitela zimo. Svoboda je bila omejena, prav tako tudi količina denarja. Ko sem to ozavestila, se mi je zdelo prav, da v vsakem kraju, v katerega pridem, poskušam postati del njegovega življenja, pa če je bilo to meni všeč ali ne. Življenje v težkih razmerah nikakor ni bilo dokazovanje sebi in drugim, kaj vse zmorem. Tudi sama neskončno obožujem šampanje in jagode, penečo kopel, zajtrk v postelji. Verjemite, na to se hitro privadiš." Ko človek pride s potovanja, se ponavadi ne more takoj vklopiti v ustaljeno dnevno

jih je največ. Američani imajo dovolj denarja, a nimajo časa. Gre za pripravljenost spopasti se s tistim, česar ne poznaš. Nemci imajo dobršno mero tega, Američani oklevajo." Zdi se mi, da tudi Slovenci včasih od potovanja preveč pričakujemo, bistveno manj pa damo. Benka pravi, da nismo taki le Slovenci, taki so tudi Američani in ostali narodi. "Morda so izjeme Avstraleci, Novozelandci ali Angleži," razmišlja Benka, "vzamejo si več časa in potujejo bolj ležerno. To je zelo povezano z omejitvami. Slovence še vedno omejuje količina denarja, ki ga lahko pripravimo na potovanjih. Američani so omejeni časovno. Skozi naše osebne omejitve ocenjujemo svet, ki ga vidimo in za-

ta neskončna, silna energija, ki jo imamo v sebi, ne more kar umreti. Ko umremo, mora ta energija nekam odteči, se pretvoriti v nekaj novega. Ne govorim o mesu, koži, kosteh, ampak o tisti energiji, ki je v nas.

Priganjanje na prijazen način

To kar težko verjamemo, a trnasta bikica, kar je Benka po horoskopu, se ne da. Kar predstavljamo si jo, kako neizprosna je na svoji poti do sebe in drugih.

"Moja omejitev je bila zmeraj kombinacija denarja in časa. Velikokrat sem si želela, da bi na kakšnem mestu ostala še več časa, še bolj doživljala ljudi, a potem bi se pet let in pol razvleklo na petnajst let. Na

rutino, misli mi uhajajo nazaj v zanimive kraje še dolgo potem, ko je potovanje minilo. Kam bi se vrnila Benka, recimo po desetih letih? "Na to vprašanje sem si odgovorila do potankosti. Vračala bi se zdaj, zato ni treba čakati deset let, v vse kraje in dežele, v katerih sem bila. Pa še v kakšno, ki sem jo na poti spustila. Doživela sem večino stvari, ki so me zanimale, kar je imelo prednost na moji lestvici želja. Vrnila bi se tudi v Indijo, čeprav jo opisujem kot eno strašnih poti, ki sem jih prevozila. Tudi tja bi šla, a nikoli več na motorju, bilo je prenevarno. Ne, samomorilsko je bilo! Vsakodnevno doživljanje smrti na cesti je bilo psihološko gledano zelo zahtevno. Prepričana sem, da se lahko Indijo doživl

Kar je bilo vredno, sem vzela s seboj

drugače. Še posebej, če se izogibaš cest in potuješ z vlakom ali letalom.”

Nikoli nisem utrujena ...

Benka se je s poti redno javljala preko svoje spletne strani in preko različnih medijev. Njene zgodbe so se brale kot pravi doživljajski spisi. Zapisala je, da jo je, česar je niso naučili v šoli, naučilo življenje na cesti. Kljub diplomi z Biotehnične fakultete še nikoli ni slišala za plešoče rastline. Za eksperimentiranje z njimi je imela možnost na Tajskem. Tako kot je motoristka po duši, se je tudi novinarske vloge lotila zelo vestno. Javljanje z vseh koncev sveta ji je vzelo še dodatno energijo, še posebej, ker se določeni mediji niso držali dogovora. Veliko ljudi ji je ob povratku

odlično imeti s seboj zdravstveno zavarovanje. Na začetku sem še premišljevala, ali bi ga sploh vzela, ker prej nikoli nisem bila bolna. Prepričalo me je razmišljanje o možnostih prometne nesreče, če se kaj slabega zgodi. Na koncu, ubogi Coris, tooolikokrat sem ga uporabila. Preveč je bilo bolezní, da bi jih lahko naštel. Od padea s konja v Ekvadorju, ko sem z razbito glavo pristala v bolnici, do lažje kapi na koncu. A o tem nočem ne razmišljati ne govoriti. Pridno sem servisirala motor, bistveno manj pa sebe. Davek za to je tukaj. Oziroma je bil plačan.”

Z dokazi v Guinnessovo knjigo

Benka ne bi bila Benka, če po prihodu domov ne bi mirovala. Zdi se, kot da je še

ne more biti več solo, ker je preveč plastovito, preveliko za enega samega človeka. Projekt jo je že zdavnaj prerasel. Ni dojela, da bo postal tako velik, kot je. Medtem ko jo čas neusmiljeno priganja, se še vedno ukvarja z zdravljenjem, le posledic potovanja, se pošali. “Operacija obeh kolen, stare težave s paraziti iz Afrike ...” Ostanem brez besed, občudujem jo, likrati pa ji privoščim dolg, dolg počitek. Prva stvar, ki mi šine skozi glavo, je, ali bi šla zdajle ležat pod palmo.

“Želim si, a nikoli ne pridem do tega. Ko sem med potovanjem predolgo sedela na motorju, sem si omislila, da bom vsako leto za dva meseca sestopila z motorja in ne bom potovala. To sem še lahko naredila, a kaj, ko sem potem pisa-

S poti Nekaj zanimivih zapisov z Benkinega potovanja z motorjem okoli sveta. Več na njeni spletni strani www.benkapulko.com.

● Zaradi vetra in visoke hitrosti mi je veliko prej zmanjkalo bencina. Deževalo je, bil je pravi orkan. Ustavila se je ženska, bila je misijonarka. Peljala me je na bencinsko črpalko, ob dejstvu, da Američani izredno neradi ustavljajo.

– Florida

● Če ne bi imela zjutraj praznega akumulatorja v Kolumbiji, bi bila na mestu eksplozije ravno ob nepravem času. Gverilske enote so namreč minirale ceste

med Bogoto in Calijem, mojo destinacijo tistega dne. Za konec dneva sem poljubila motor in se mu pokorno zahvalila, da mi je rešil življenje.

– Kolumbija

● Plavanje z delfini je bilo nepozabno. Še bolj pa potapljanje v mirnem zalivu, ki se je končalo z reševanjem utopljenca. Na žalost neuspešno. Ostal je le živ opomin, kako krhko je življenje in s kakšno lahkoto se zdobi.

– Avstralija

● Najsvetejša destinacija leta je bila Japonska. Nisem pričakovala veliko, celo nisem bila prepričana, ali si tja sploh želim. Kakšno darilo! Popolnoma nov svet!

– Japonska

● Rože so bile naslednje presenečenje, ki je čakalo na motorju, ko sem se na večer valentinovega utrujena vrnila iz internet cafeja, na parkirišče. Res nisem verjela, da so na svetu tudi tako zelo pozorni neznanci.

– Ruanda

priznalo, da niso nikoli verjeli, da bo uspela. “To je zelo slab izgovor,” pravi samozavestna Štajerka. Na poti je zelo dobro servisirala motor, pozabila pa je nase. Proti koncu poti v Afriki se ji je zdravstveno stanje zelo poslabšalo: “Varovalka za utrujenost mi ne dela. Nikoli nisem utrujena ... Telo pa je vendarle omahovalo. Nisem spoznala sporočila, da bi ukrepala. Vse-skozi je bilo nekaj narobe. Nič ključnega, a vendarle. Očitno se je telo tako borilo proti meni sami. Ko pa je bilo že tako grozno, ko sem nujno rabila spanje in ni šlo več, sem enostavno zbolela. Takrat sem se morala najesti do onemoglosti, se prav tako naspati, nato pa sem bila spet nared za nove izzive. Izkazalo se je, da je bilo

vedno na poti, velikih načrtov za naprej nima, ker je ogromno dela tukaj in zdaj. Ve, da mora do konca leta napisati knjigo in pripraviti multimedijske predstavitve svojega potovanja. Prav zdaj se odpravlja v London, kjer mora predati dokazila s poti Guinnessovemu raziskovalnemu agentu. “Vpis v knjigo rekordov mi ne pomeni veliko, a dana je bila obljuba, stvar je bila na začetku potovanja prijavljena in zdaj jo je treba speljati. Dokazov je za mali tovornjak: bencinski računi, kopije potrdil za motor, žigosan potni list, zemljevidi, podpisi prič, vse to je treba spraviti v red in predložiti.” Pravi, da je dela več kot preveč. Potrebovala bi ekipo ljudi. Od zdaj naprej njeno solo potovanje

la, brala, študirala, se kaj novega naučila. Počitek sem našla v tem, da sem sprememnila aktivnost. Potapljaški izpit, skakanje s padalom, vse to sem delala, da sem poteshila radovednost. Ne vem, ali bi se ukvarjala s tem vse življenje. Rada živim z visoko stopnjo adrenalina v krvi. Všeč mi je temperamentno življenje, všeč mi je, da se mi v življenju dogaja, in ne, da se mi dnevi komaj premikajo. Zdi se mi, da življenje teče prehitro, da se ga ne bi lotili. Vedno pogosteje si želim, da bi počivala ob krušni peči, v kateri bi pekla ptujskega piščanca in domač kruh. A kaj, ko me naslednjo sekundo spreleti, da sploh ne znam počivati, da se moram tega za začetek šele naučiti.” ■